buiten dienst

anarchistische krant • 15 maart 2011 • nr. 15 • nederlandstalige versie

“Wij zijn geen slaven, wij zijn dynamiet

edito

Hoe lang is het nu al aan de gang, daar in het noorden van Afrika en het Nabije Oosten? Hoeveel weken zijn er ondertussen al verstreken sinds eerst in Tunesië en Egypte een opstand is begonnen tegen de gehate regimes en een leven dat teveel op een gevangenis leek? En die dan verder is getrokken naar Libië, Bahrein, Iran, Marokko en ...

Of misschien is de vraag niet juist gesteld en gaat het niet zozeer over ‘hoelang’ maar over ‘wat’ er daar nog altijd aan het gebeuren is. En het is geen gemakkelijke vraag. Het antwoord kunnen we vaak alleen maar proberen bij elkaar te puzzelen uit al de uittreksels en verdraaiingen die ze ons hier met hun kranten proberen te verkopen. Maar over tenminste een deel van het antwoord kunnen we ongetwijfeld zeker zijn: er zijn nog altijd mensen aan het vechten met niks minder dan hun leven als inzet. En velen van hen worden vervolgd, gefolterd en vermoord, voor niks minder dan hun moed en wil om zo veel omver te smijten. Er is een oorlog aan het woeden. En wat achter het televisiescherm misschien soms zo ver weg lijkt, is op vele plaatsen bloederige realiteit.

En toch verstoppen we ons nog al te vaak achter elk mogelijk muurtje dat we vinden. Er wordt door iedereen die zich een beetje belangrijk voelt volop gepredikt en geanalyseerd, vanuit het grootbekse boek van de westerse beschaving en democratie. *Aan het onnozele kleine broertje die nu ook de weg naar de vooruitgang heeft gevonden* worden arrogante schouderklopjes gegeven. “*Goed bezig jongens, nu zijn jullie misschien ook klaar voor de grote omwenteling die wij al 150 jaar achter de rug hebben*”. Hier is een tekort aan fantasie duidelijk niet het basisprobleem.

Of zou je misschien echt voor *dit hier* vechten? In een situatie waar alles op het spel staat, waar opeens alles mogelijk is, zou je dan *hiervoor* kiezen? Voor een leven zoals je het nu hebt? En het argument: “Maar vergeleken met andere toestanden hebben we het toch goed hier”, telt niet. Telt nooit. Omdat het alleen maar bevestigt dat de angst te groot is om de dromen mogelijkheden te laten zijn. En dat is de grootste schaduw die we moeten overstijgen.

Gegrom en gestaak tegen het nieuwe interprofessionele akkoord

Een ander conflict is mogelijk

Aan sommigen is het misschien volledig voorbijgegaan, anderen werden met hun neus op de feiten gedrukt. Hoe het ook zij, de vierde maart was met veel tromgeroffel aangekondigd. Een nationale actiedag tegen het nieuwe interprofessionele akkoord. Op voorhand was er al heel wat protest te horen langs de kant van de organisaties van bazen en werkgevers terwijl de regering van lopende zaken duidelijk maakte dat ze het been hoe dan ook stijf zou houden.

In sommige delen van het land was het een bezige dag. Op tientallen plaatsen blokkeerden stakingspiketten de ingangen van industriezone’s, hoofdzetels van banken en opritten van autosnelwegen; arbeiders en werknemers van heel wat bedrijven en winkelketens stuurden hun kat; verschillende ‘sleutelsectoren’ zoals de metaalsector lagen volledig plat. Er waren ook nog wat klevere koppen die, om werven en werken lam te leggen, erop uittrokken om bijvoorbeeld de betoncentrales te blokkeren. Ondertussen liepen in Luik de spanningen wat hoger op en sloopten een hoop gemaskerde stakers het interieur van het hoofdkantoor van de Forem (Waalse VDAB) en de kantoren in de Financiëntoren.

En waarom? Terwijl overal in Europa en ook in België de besparingsmaatregelen elkaar opvolgen, de werkomstandigheden zwaarder worden, de flexibilisering alsmaar verder doorgedreven wordt, riepen de socialistische en liberale vakbonden hier op om in actie te komen tegen het nieuwe interprofessioneel akkoord. Zulk akkoord over lonen, werkloosheidsuitkeringen en sociale voordelen wordt om de twee jaar onder toeziend oog van de Staat afgesloten tussen bazen en bonden. Het voornaamste doel ervan is om *op voorhand* eventuele conflicten op de werkvloer strikt te omkaderen. Door het akkoord te ondertekenen, engageren de vakbonden zich om de bepalingen ervan te respecteren en hun eventuele eisen te beperken tot de termen afgesproken in het akkoord.

Aan zij die er bijwaren

Laten we eerlijk zijn: er is niets fundamenteels belangrijk aan dat nieuwe IPA. Misschien hebben de bonden daar een uitlaatklep gevonden om de groeiende ontevredenheid aan de basis eens naar buiten te laten komen, voor anderen is dit conflict rond het IPA misschien gewoon een gelegenheid, een kapstok om wat stoom af te laten.

Ons interesseert dit nieuwe akkoord geen moer, en we willen er ook geen ‘bijgeschaafde’ versie van. Niet omdat ↘

↘ we niet geven om de verslechtering van arbeidsomstandigheden, over werkdruk, over de groeiende kloof tussen armen en rijken, maar omdat we al die zaken beschouwen als *gevolgen* van een fundamenteel probleem: de kapitalistische economie.

Wij willen op geen enkele manier bijdragen opdat die economie vlotter zou draaien, integendeel. De machinerie van de economie vreet ons op, maakt onze levens arm en kapot, en meer moeite steken in de machine, daar worden alleen degenen die vanboven staan beter van.

We zijn er zeker van dat er onder degenen die erbij waren de 4de maart, ook mensen zijn die niet blindelings de syndicale hiërarchieën willen volgen. Die geen kudde willen zijn, die niet willen dansen naar de pijpen van herders van de 'werknemersorganisaties' die er slechts op uit zijn om akkoorden te sluiten met de bazen en nooit het economische systeem en de sociale verhoudingen werkelijk in vraag zullen stellen.

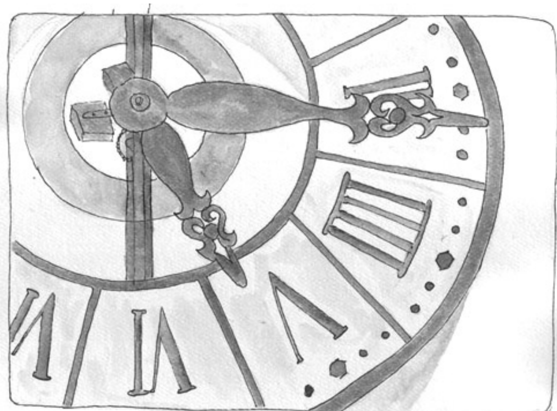
Degenen die willen vechten tegen het kapitalisme, niet om het een beetje bij te schaven maar om het te vernietigen, moeten hoognodig afstand nemen van de vakbonden. Niet van hun strijdmakkers, maar van de instelling die de vakbond is, van de kuddementaliteit die ze bevordert, van de beperkingen die ze oplegt aan het handelen en aan de actie.

Want vechten tegen het kapitalisme heeft niet alleen nood aan stakingen en blokkades. De economie moet lamgelegd worden, met geweld. Ze moet beschadigd worden met sabotage van haar infrastructuren, van haar fabrieken, van haar elektriciteitsnetwerken, van haar bureaus. Alleen zo kunnen kunnen we de ruimte veroveren om over een werkelijk *andere* wereld na te denken, een wereld waar het niet al geld is wat de klok slaat. De arbeidslegers die nu gehoorzamen en bukken op bevel van de bazen, moeten terug leren ongehoorzaam te zijn en dienst te weigeren in het leger van de economie.

Aan zij die er niet bijwaren

Sommige rebelse harten zullen zich misschien afgevraagd hebben of er voor hen wel iets te zoeken viel bij al die rode vuilniszakken; of ze tout court wel in gang zouden schieten wanneer een vakbond aan de oorsprong ligt van een actie-oproep (en juist omdat het gevecht tegen de uitbuiting *dagelijks* is en moet zijn!). Nochtans is het nodig om bruggen te bouwen tussen de verschillende conflicten die de statelijke nachtmerrie van een sociale vrede tussen rijken en armen, tussen regeerders en geregeerden verstoren; om deze conflicten met elkaar verbinden in *een elan van revolte*. Van rellen in de wijken tot opstanden in gevangenissen en gesloten centra, van wilde stakingen in de fabrieken tot zelfgeorganiseerde en autonome blokkades en sabotages van de economische machinerie en de koopwarenwereld.

Het is juist om achter geen enkele vlag aan te hollen, om met geen enkele kudde mee te blaten, om ons door geen enkele instantie te laten dicteren, ook al beweert die zoals de vakbond voor "onze" belangen op te komen. Maar daarmee gaat dan ook de uitdaging gepaard om *zelf* vorm te geven aan de strijd, om banden te smeden tussen degenen die niet langer willen creperen aan werk, vergiftigd worden door de kankereconomie, uitgezogen worden door de bazen.

Het geluid van de wekker, de eerste vernedering van de dag

Geluiden.

Het geluid van de wekker die je uit je diepste dromen sleurt, terug naar de oppervlakte van het bestaan: het begin van weer zo'n dag die uit je handen gerukt wordt, die de jouwe niet meer is. Door de noodzaak aan geld. Door het geloof in de het heilige werk.

Het geluid van de tram, metro, bussen, de zoevende treinen, toeterende auto's en rinkelende fietsbellen. Het geluid van gehaaste passen op elke hoek van de straat. De klok die tikt, ik moet voortmaken, tikt, ik mag niet te laat zijn, tikt, de race naar het werk. Onderweg botsen mensen tegen elkaar, drummen ze de ander in een hoek wanneer ze het overvolle openbare vervoer induiken, lopen ze over iedereen heen in hun rechte lijn op weg naar de bureaus, de fabrieken, de winkels.

En dan… het geluid van het kind dat nog lacht, verstomd door het bevel stil te zijn. Stil te zijn, temidden van de waanzin van al dit agressieve lawaai, deze kakofonie van een wereld die draait, draait, draait, draait om geld en slavernij. Stil te zijn, in deze wereld als een snelkookpan, die op ontploffen staat door een opeenstapeling van razend lawijt, gewelddadig geluid, sneller, sneller, sneller…

Geluiden van computers, geluiden van machines, geluiden van gsm's. Biep-biep-aandacht-biep… Geluid van elektronica. Wegenwerken, bouwwerven, sirenes. Een mens is in staat zich aan te passen aan de bruutste omstandigheden. Tot we niet meer voelen, niet meer weten wat er scheef zit. Niet meer begrijpen waar de leegte in ons lichaam juist vandaan komt. Die leegte die veroorzaakt wordt door een doorlopende aanval op onze gevoelens, door een ononderbroken aanpassing aan deze agressiviteit, het kweken van een olifantenhuid en denken dat dat ons moedig en sterk maakt. Een leegte, op alle plaatsen waar we vol zouden kunnen zijn van bruisend leven.

Onszelf kromtrekken, zodat we recht kunnen blijven staan in een scheve wereld. Onszelf wijsmaken dat het zo hoort, of er echt in geloven en anderen ertoe dwingen. Een onderdeel worden van deze razernij. En vooral… vergeten dat het ook anders zou kunnen. Stel je voor… Eén moment… Stel je voor, een wereld zonder loonarbeid. Een leven zonder de mottige concurrentie die gestimuleerd wordt door het werk. Zonder de achterdocht en controle tussen mensen, zonder de duizenden dwangbuizen waarin we keer op keer gewrongen worden of onszelf wringen. Een leven zonder de problemen veroorzaakt door geld, bevelen, armoede, aanslepende vermoeidheid. Het lijkt de moeite waard.

Om af te sluiten… Het geluid van mensen die de bureaus van Forem in Luik binnenkomen. Nee, niet de passen van de onzekere en geïsoleerde werkloze die op het matje geroepen wordt door de controle. Vandaag, 4 maart 2011, zijn het de trefzekere en solidaire passen van gemaskerde stakers. De bureaus worden ondersteboven gedraaid, het geluid van bevrijdende vernieling doorbreekt dat van de computers, dat van de betutteling en vernedering waarmee de lucht van deze lokalen vol zit. Het geluid van leven breekt de doffe wereld van verplichte arbeid open…

De vakbond vormt een blok! (aan je been...)

Kort maar ongemeen gemeend wil ik wat bedenkingen met jullie delen over de vakbond. Sommigen zullen dit niet de gepaste moment vinden voor kritiek. Net nu we een niet weinig opgevolgde stakingsdag achter de rug hebben waarop mooie dingen zijn gebeurd, waarvan de meeste als niet georganiseerd dan toch gesteund werden door de vakbond. Nu, daarom net, kan ik me geen beter moment bedenken. Als er gevochten wordt kan je maar beter weten hoe en waarvoor éénieder ten strijde trekt. Al was het maar om niet ongewild bij één of ander leger ingelijfd te worden of je te laten begrenzen in de keuze aan wapens door zelfverklaarde bevelhebbers.

Als vrijheidslievende mens ben ik tegen de vakbond. Ik kan niet anders! Ik wil naar een zo groot mogelijke vrijheid streven en wil mezelf daar alle instrumenten voor geven die me gepast lijken. Op beide vlakken (doel en middelen dus) kruist de vakbond m'n pad. Niet als metgezel, maar eerder in de vorm van een blokkade. Ik wordt dan tegengehouden en aangemaand om niet zomaar los te lopen, en de door haar uitgestippelde wandelwegen te volgen...

Concreet, laten we beginnen bij het begin. In essentie is de vakbond een gesprekspartner aan de economische tafel. Ze mag er dan nog af en toe ruzie maken, haar taak zal altijd blijven om er een dialoog op te zetten om tot compromissen te komen. Want dat is toch wat ze altijd wil, aanvaardbare oplossingen vinden voor alle partijen, waarvan er één de werknemer moet zijn. Daarom schuift ze aan de tafel en werpt ze de tafel niet omver zodat er een duidelijke barricade zou komen te staan tussen haar en de bazen en managers. Nee, de vakbond omarmt een onderhandelingspositie, en van daaruit zijn de mogelijke eisen nu eenmaal beperkt. Het zal altijd gaan om draaglijke omstandigheden voor de arbeiders binnen de economie, en zal nooit de economie op zich in vraag stellen, of zich keren tegen hoe de dingen eigenlijk in elkaar zitten.

De vakbond heeft ook de irritante neiging om elke vorm van kwaadheid op de werkvloer in banen te leiden. Overal heerst de idee dat als er een zekere ontevredenheid in je huist je je bij de vakbond moet aansluiten om er iets mee te kunnen aanvangen. En verder bepaalt zij dan uiteraard het protest, en hoe dat in z'n werk moet gaan. Meestal wordt er dan gekozen tussen de oude goude staking, piket of betoging. En vooral enkel en alleen op het moment dat door de vakbond opportuun wordt bevonden. Zeg nu zelf, zo'n algemene actiedag zoals de vierde maart, ik denk dat er interessante dingen zijn gebeurd, maar je moet toch toegeven dat zoiets uitgevonden is om niet meer protest aan te moedigen dan wenselijk is. Het feit dat een zeker conflict slechts op een wel afgebakende dag leven wordt ingeblazen is al op z'n minst een enorme beperking te noemen, maar dat die dag dan nog een vrijdag is, is ronduit saai. Saai, maar begrijpelijk. Op zaterdag moeten veel mensen niet werken en is de kans kleiner dat het economische ritme verder verstoord wordt. Als zo'n dag op een maandag zou plaatsvinden daarentegen wordt de mogelijkheid groter dat een ongestilde honger bij heel wat boos werkvolk de rest van de week voor ongemakken zorgt. Nee die beslissing zal wel genomen zijn om aan die onderhandelingstafel geen bruggen op te blazen, dat spreekt voor zich.

De vakbond probeert ons op allerlei manieren te kortwieken, en dat is een deel van haar functie (lees: compromis aan de tafel met bazen en managers). Ze tracht ons onze ideeën en energie uit handen te rukken en hoopt dat we deze zo zullen vergeten, en dat we op termijn slechts de taal van de vakbond weten te spreken. En daar heb ik lekker geen zin in!

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Overlast • In Ruisbroek pakken politieagenten iemand op voor overlast en nemen hem mee naar het commissariaat in Bornem. De man wordt vrijgelaten maar keert even later terug. Nadat hij ongemerkt het commissariaat is binnengewandeld, steekt hij een bureau in brand. Een agent betrapt de man op het moment dat hij ook het onthaal in brand wil steken.

Brandende cel • Na een ruzie met de "begeleiders" steekt een man zijn matras in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Amandus in brand. De man wordt terug overgelaatst naar de gevangenis.

Boum! • De ontmijningsdienst wordt naar Trazegnies geroepen. Een man had op het voetpad voor zijn huis een koffer gevonden met de boodschap "Opgepast, explosief, niet roken". De koffer bleek niets te bevatten buiten een klein briefje: "Boum". Twee weken geleden werd ook al een soortgelijk pakket aangetroffen aan de voet van een monument in de buurt. De man die de koffer voor zijn voordeur had gevonden, is de persoon die een buurtwacht (met nachtelijke rondes) had opgericht na verschillende brandstichtingen.

De taal van de Staat is nooit de onze

Wanneer deportatiekampen opvangcentra worden en bewakers begeleiders

De Staat houdt van mooie facades. Op 50 meter van het deportatiekamp 127bis in Steenokkerzeel (naast de landingsbaan van Zaventem), heeft ze een gebouw met vooruitstrevende architectuur neergepoot. Een ovaal met groendak, bijna verborgen in het landschap. Enkel de hekken en de bewakingscamera's verraden de echte functie van dit bouwsel. Een gevangenis voor mensen zonder papieren die voor te veel problemen zorgen in de andere kampen. Want de structuren van de Staat vertonen heel wat barsten. Onlangs was er een opstand in 127bis. Twee derde van het gebouw werd vernield (in augustus 2008 gebeurde al hetzelfde) en één persoon verdween in de natuur. De volgende dag was er ook een poging tot opstand in het deportatiekamp in Merksplas. En een week later was er een actie aan het kamp in Vottem (bij Luik) dat heel wat weerklank teweeggebracht. De laatste gebeurtenissen in de strijd tegen de deportatiekampen die al bezig is sinds de bouw van het eerste kamp. Allemaal heel ongelegen voor de Staat maar die heeft haar eigen manier om te doen alsof er niets aan de hand. Naast de isolatie en repressie, heeft ze haar eigen woordenschat en discours ontwikkelt. Zo wilt de Staat de miserie die ze ons oplegt, toch een beetje verteerbaar maken.

Een jaar geleden verschijnt er een artikel in de krant met als titel: "Asielhaters slaan weer toe". In feite ging het hier over een actie tegen de bouw van het nieuwe deportatiekamp te Steenokkerzeel. De firma Michiels uit Heist-op-den-Berg werkt hieraan mee. Voor de lezer zonder voorkennis, spreekt dit artikel uit de krant echter een onverstaanbare taal. De goochelende journalist werpt een deken over de realiteit van de deportatiekampen, misleidt zijn publiek en zorgt er meteen ook voor dat de betekenis van deze actie verloren gaat.

We zouden kunnen denken dat dit te wijten valt aan een onwetende journalist, dat hij niet beter wist. Edoch, dit is lang geen unicum meer. Zo spreekt men op het VRT-nieuws tegenwoordig steevast over "opvangcentra" of "centra voor vluchtelingen", wanneer men het eigenlijk heeft over "centra voor illegalen", "gesloten centra", of zoals de gevangenen het zelf noemen: "deportatiekampen".

En de begripsverwarring gaat verder: diegenen die opgesloten zitten in de kampen worden *bewoners* genoemd, degenen die hen opsluiten *begeleiders*, degene die hen volstopt met slaap- en andere kalmeringspillen zijn *dokters* en zij die de gevangenen met zachte dwang proberen te overtuigen om *vrijwillig* terug te keren, dat zijn *sociaal assistenten*. De *recreatieruimtes* in de kampen zijn niets meer dan zwaar bedompte rookkoten, waar mensen die niets om handen hebben de ene sigaret na de andere opsteken, in een poging om de onleefbare stress-situatie te verzachten. "Wat weten ze over mij? Wil de ambassade meewerken? Ben ik de volgende die op het vliegtuig zit? Wat gaat er met me gebeuren wanneer ik terugkom in het land waarvan ik wegliep?"

Laten we klare taal spreken en misschien worden we dan begrepen: "Hoe noemt men een plek die bewaakt wordt door camera's, door tralies, door cipiers en waarin mensen opgesloten zitten?" Een gevangenis misschien? Ja, exact, een gevangenis. De *centra voor illegalen* zijn gevangenissen, maar dan met een speciaal statuut en een speciale functie. Het verschil met een gewone gevangenis is dat het geen rechter was die besliste dat men opgesloten moest worden, maar de dienst vreemdelingen zaken (DVZ). Het gaat hier niet over het uitzitten van een straf, maar over een *administratieve opsluiting*. Dit wil zeggen dat de mensen die niet over de juiste papieren beschikken voor enkele maanden kunnen opgesloten worden, dit om het voor de DVZ te vergemakkelijken om haar administratief werk te doen, om de *juiste papieren* te bekomen die nodig zijn voor deportatie. Wanneer iemand terecht komt in zo'n kamp, gaat de DVZ gedurende die tijd wat extra moeite doen om zich met deze persoon bezig te houden. Het uitzoeken van zijn identiteit en nationaliteit als deze niet gekend is, bijvoorbeeld via de printrak database, een database waarin alle vingerafdrukken opgeslagen worden van de personen die ooit ergens asiel aangevraagd hebben in de Europese Unie. Men moet hiervan bevestiging krijgen van de ambassade van dat land en de documenten vastkrijgen die nodig zijn om iemand op het vliegtuig te kunnen zetten (een 'laissez passer' noemt dat). Tot slot is het natuurlijk ook gemakkelijker om iemand te deporteren wanneer deze tussen vier muren opgesloten zit. De hele interne werking van het kamp is gebaseerd op het uitoefenen van psychologische druk op de gevangenen, die ervoor moet zorgen dat zij breken en meewerken aan hun eigen deportatie. Voor de gevangenen die zich alsnog blijven verzetten heeft men een arsenaal aan straffen klaarstaan: opschorting van het bezoek, isolatiecellen, slagen,…

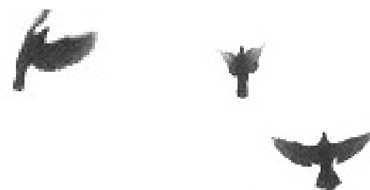
Wanneer je in een kamp terecht komt, betekent het niet noodzakelijk dat je gedeporteerd wordt. Niet alles loopt zo geolied. Niet alleen ontsnappen er geregeld mensen, de papiermolen geraakt ook niet altijd rond. Op zich maakt het voor de staat ook niet altijd evenveel uit wie ze deporteert, er zijn genoeg mensen zonder papieren, vaak niets meer dan nummertjes en dossiers. Deportatie is stok achter de deur die ervoor zorgt dat velen zich stil houden, veel te hard hun best doen en zich gemakkelijk als slaven laten uitbuiten. Net als er voor de rest van de armen een arsenaal aan middelen bestaat om hen te chanteren (bijvoorbeeld de gevangenis, de deurwaarder, de schorsing bij de RVA,…) Uiteraard profiteert de economie van zwartwerk, en uiteraard profiteert ze van de mensen zonder papieren die vaak bereid zijn om te werken voor lonen die ver onder het minimum liggen. Men schreeuwt van de daken dat "illegalen" profiteren, maar eigenlijk wordt er van de "illegalen" geprofiteerd. Daarmee hebben we niet gezegd ↘

↘ dat alle vluchtelingen engeltjes zijn, het zijn mensen als iedereen, die net als al de rest op zoek gaan naar manieren om te overleven in deze maatschappij.

Dan rest ons nog de vraag of de staat ons hier met opzet zand in de ogen strooit, dat ze ervoor zorgt dat de media praten over “centra voor vluchtelingen” en niet over deportatiekampen. Dat zou betekenen dat ze zich ergens schaamt voor haar praktijken, of schrik heeft voor een grotere tegenstand. Het zou kunnen dat de persdienst van de DVZ wat verwarring zaait omdat er al jarenlang strijd is tegen haar kampen, maar of ze zich schaamt? Dat lijkt verre van het geval te zijn. Vooreest: een meester schaamt zich niet, nooit, maar acht het gerechtvaardigd wat hij doet, te allen tijde, hij gelóóft in zijn rècht op macht en zal enkel om vergiffenis smeken wanneer hij tegen de muur staat. Alles wijst eerder in de richting van een paternalistische houding van de staat, als de houding van een slavendrijver die vindt dat hij barmhartig is wanneer hij onderdak en eten aanbiedt aan zijn slaven. Zo werd er na de moord op Semira Adamu (een vluchtelinge die stikte in het vliegtuig toen de rijkswacht die haar deporteerde een kussen op haar gezicht duwde), een commissie opgericht (onder leiding van Etienne Vermeersch) die moest onderzoeken hoe men de gevangenen op een *humane manier* kan *verwijderen* van het grondgebied. Sindsdien heeft men wel vaker gesproken over de kampen die men wilde *humaniseren*, over een *humaan* vluchtelingenbeleid.

Het lijkt erop dat de staat werkelijk gelooft dat zij *humaan* is wanneer zij mensen opsluit in kampen en wanneer zij aan de *beste slaven* (zij die het diepste buigen en het hardst hun best doen om te integreren door allerlei precair werk en vuile klusjes uit te voeren) *tijdelijke papieren* geeft, die wat jaren verder eventueel recht kunnen geven op een *verblijfsrecht* en dan misschien nog wat jaren verder de *Belgische nationaliteit*. En als er buiten de lijntjes van de wet gekleurd wordt, kunnen ze nog minder dan andere armen op genade rekenen. “Illegalen” worden maandenlang in de gevangenis opgesloten wanneer zij een klein misdrijf begaan, en men houdt regelmatig razzia’s om te bekijken wie allemaal in België is en wie men daarvan kan opsluiten in een kamp omdat er een redelijke kans bestaat dat men hem kan deporteren. En in maart 2009 is de staat begonnen aan de bouw van een deportatiekamp dat qua systeem en structuur nog veel meer op de gewone gevangenissen lijkt: een kamp om de ongehoorzame slaven in op te sluiten…

Ruitentikkers • ‘s Ochtends ontdekt Brugs NVA-gemeenteraadslid Ann Soete dat de ruiten van haar auto ingeslagen zijn.

Poeder • Het nationaal secretariaat van het Vlaams Belang wordt ontruimd nadat een brief wit poeder blijkt te bevatten. Het is onduidelijk of het poeder ook gevaarlijk was.

Neus • In Oostende hebben enkele personen geprobeerd om de neus van een standbeeld van koning Leopold II af te zagen. Enkele jaren geleden werd het beeld al eens overgoten met rode verf. Een actie die door “De Stoete Ostendenoare” werd opgeëist als hulde aan het bloedige bewind van de koning (in Congo).

Schilderwerken • Tegen het reuzenscherm aan het Flageyplein in Elsene worden verschillende verfbommen gekeild. Sinds het plein vernieuwd werd om meer yuppies aan te trekken, krijgt het meubilair er wel vaker te maken met creatief vandalisme.

Meubels fikken • In de buurt van Charleroi wordt een meubelwinkel in brand gestoken. Het winkelpand brandt volledig uit. In 2001 werd hetzelfde gebouw (dat toen twee andere winkels herbergde) al in brand gestoken.

Noodrem • In volle avondspits trekt iemand aan de noodrem in een trein tussen Brussel-Centraal en Brussel-Zuid. Het treinverkeer raakt helemaal in de knoop.

Optreden afgelast • In de buurt van de Wetstraat (Brussel) komt het tot opstootjes wanneer mensen een optreden proberen te verstoren. Het concert is van de Congolese muzikant Werrason die pro Kabila is en weigert te praten over de miserabele situatie in Congo. Hij wordt verweten net als andere Congolese muzikanten, enkel uit te zijn op geld en te collaboreren met Kabila. De politie daagt op in reluniform en met waterkanon. Het optreden wordt uiteindelijk geannulleerd.

Donkere nachten • Twee nachten na elkaar worden enkele straten in de buurt Helmet (Schaarbeek) in het donker gezet. Volgens de burgemeester gaat het om jongeren van de sociale woonwijk die de zekeringen van de lataarnpalen saboteren. Enkele weken geleden was hetzelfde gebeurd in andere straten in de buurt. En ook tijdens de rellen in Molenbeek van 2009 werd dezelfde tactiek gebruikt.

Onveiligheid • De EU-ambtenaren klagen over het fietspad in de Wetstraat. Als ze een voet buiten zetten worden de maatpakken regelmatig (bijna) geramd door snelle fietsers. En zelfs binnen zitten de ambtenaren niet op hun gemak. Op de zevende verdieping van het gebouw van de Raad van Europa werd er brand gesticht in een technisch lokaal. De schade bleef echter beperkt.

Kermis • Aan het schietkraam op de Grote Markt van Nijvel richt een man zijn loodjesgeweer... richting Justitiepaleis. Een raam van het gebouw sneuvelt.

Onveiligheid bis • Na enkele incidenten op de Brusselse metro (waarvan de laatste; de chauffeur die een passagier sloeg), werden 10 bewakingsagenten van Securitas ingehuurd. Hun eerste werkdag begon al goed met een steen die door de voorruit van een tram vliegt (daarop worden op tramlijn 94 nu ook politieagenten ingezet). En na een week klagen de huurlingen nu ook over beledigingen. Drie bewakingsagenten hebben al hun overplaatsing aangevraagd.

Avondje uit • Tijdens de traditionele jaarlijkse betoging van het NSV (nationalistische & extreem-rechtse studenten) en de even traditionele tegenbetoging van de linkse studenten, vinden ook enkele onvoorziene zaken plaats in Gent. Tijdens en na de betoging worden NSV’ers aangevallen met verfbommen en stenen. Aan het politiecommissariaat van Ledeberg worden 4 voertuigen beschadigd en aan een VDAB-kantoor worden 32 ramen ingeslagen.

Mislukte integratie • Op het nieuwe gebouw van het integratiecentrum in Kessel-Lo worden slogans gespoten. “Integreren is mezelf elimineren” en “Opstand overal” staat er nu. Een week geleden werden papieren met een soortgelijke boodschap op de ramen geplakt.

Nucleaire ramp!

De wereld draait door

Aardbeving 8.8 op de schaal van Richter. Voorschokken, naschokken. Een tsunami die grote landdelen overspoelt. De dodentol wordt geschat in de duizendtallen. Dorpen en steden zijn weggevaagd. Japan heeft al heel wat ervaring met aardschokken maar deze was toch heel heftig.En ze heeft vergaandere gevolgen dan voorgaande aardbevingen. Japan telt 17 kerncentrales met in totaal 55 kernreactoren. In de centrale van Fukushima lijkt de situatie uit te draaien op een grote kernramp. Bij minstens drie van de zes reactoren is het koelsysteem uitgevallen als gevolg van de aardbeving. Dat betekent dat ze oververhit zijn en kunnen smelten of al gesmolten ("meltdown"). In drie gebouwen zijn er ook explosies en/of brand geweest. In andere centrales zouden er ook "problemen" zijn maar meer komen we daar niet van te weten. Nadat in de eerste uren van de nucleaire problemen de Japanse overheid een noodtoestand afkondigde, verkondigde ze op hetzelfde moment dat er geen enkel gevaar was voor de omwonenden. Daarna moesten mensen in een straal van 20 kilometer rond de centrale beter ramen en deuren gesloten houden. Even later is die straal groter geworden en wordt iedereen die uit die regio komt onderworpen aan een controle met meettoestelen door mannen in witte pakken en maskers. Nu is de evacuatie van de hele regio in volle gang, meer dan 200 000 mensen. Andere landen halen hun burgers gewoon weg uit Japan. De overheid moet stilaan toegeven dat er een groot gevaar is voor de bevolking.

In België komt het nieuws uit Japan op een moment dat de nucleaire lobby aan een nieuw offensief was begonnen. Reportages op televisie, rapporten, voorpagina-artikels, papegaaiende ministers. Alle middelen worden weer eens ingezet om ons de ramp te schetsen die we tegemoet gaan zonder kernenergie; electriciteitstekorten, meer CO2-uitstoot, afhankelijkheid van buitenlandse leveranciers. Eerlijk gezegd ben ik al afhankelijk van een bedrijf dat mij dreigt af te sluiten als ik de prijzen die ze me aanrekent, weiger te betalen. Afhankelijkheid, dreiging met tekorten; ik ken er al alles van dankzij bedrijven die hopen geld verdienen met kernenergie. Ook de overheid was haar informatiecampagne begonnen over de bestaande kerncentrales. Wat te doen bij een ramp? Misschien onder je stoel schuilen? Alsof een nucleaire ramp iets is waar we mee om kunnen leren gaan. De nucleaire straling die er decennia over doet om te verdwijnen, de toename van kankers bij de volgende generaties. Je kan beter niet in de buurt zijn. En dat is nog al moeilijk in een klein land als België. De Staat deelt al jodiumpillen uit aan de 2,4 miljoen omwonenden van de kerncentrales. En dan is de perimeter van 20 kilometer die zij gebruiken heel minimaal. Natuurlijk was er wel één of andere professor die ons kwam verzekeren dat zo'n aardbeving wel uitzonderlijk was. Maar op zo'n catastrofe moeten we niet wachten. De veiligheidsrapporten die ons soms bereiken, spreken wel degelijk over regelmatige lekken. Menselijke fouten (onder de druk om te presteren zoals dagelijks in elke fabriek) of machines die niet meer mee willen. Het zijn natuurlijk allemaal "onvoorziene omstandigheden", maar zijn ze daarom minder werkelijkheid? En in combinatie met een technologie van de dood, zijn dat geen gewone "ongelukjes". In die zin is het moeilijk te begrijpen dat een land dat de verwoestende kracht van de atoombom heeft mogen voelen, nu volstaat met een industrie die gebruik maakt van diezelfde vernietigende kracht. Maar winst maakt veel goed in deze wereld.

agenda

• Zaterdag 19 maart om 18u
Verjaardag Buiten Dienst

Een dik jaar geleden brachten we het eerste nummer van Buiten Dienst uit. De honger is nog niet gestild, de goesting blijft om op regelmatige basis een anarchistisch blad op straat te zwieren. Een blad dat in de eerste plaats moed wil geven aan zij die hun ketenen proberen te breken en flink wil schoppen tegen de schenen van de ketensmeders.
Alle gelegenheden kunnen goed zijn, sommige voorwendsels zijn al wat klassieker als de andere, maar we grepen dit éénjarig bestaan toch graag aan om jullie uit te nodigen voor een heuse drink... en om de sfeer op voorhand al wat op te stoken... een discussie over de uitdagingen die zulk project met zich meebrengt, de valstrikken op haar weg maar ook de mogelijkheden die het ons kan geven.
(in lokaal Acrata)

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.